

ønskede, at man skulde gaa videre, særlig med Hensyn til Luksusbeskatning Saa brast til sidst alle Sluser, og vi kom i Vinteren 1918 til den store Skattebuket paa 200 Mill. Kr., og da udtalte jeg ganske vist, at jeg var næsten overvældet ved den Voldsomhed, hvormed det nu endelig brød frem, efter at det saa længe havde været holdt tilbage; jeg beklagede, at man ikke havde begyndt noget tidligere“. Jeg henstiller til den højtærede Finansminister at oplyse, hvor han beklagede det. Jeg kunde have Lyst til at se det; jeg har ikke kunnet finde det. „Jeg beklagede“ — siger den højtærede Finansminister — „at man ikke havde begyndt noget tidligere“. Jeg skal minde om, hvad de Udtalelser lød paa: I 1917 blev vi piskede med Svøber af Finansministeren gennem Skatter, og nu bliver vi pisket med Skorpioner. Deri kan kun ligge, at det var Meningen, at vi allerede i 1917 skulde være blevet pisket med Skorpioner. Der kan ikke ligge nogen anden Mening i dette. Men naar man saa beklager i 1918, at der ikke var blevet taget fat tidligere, men samtidig siger, at man i Aaret 1917 er blevet pisket med Svøber og i 1918 med Skorpioner, saa virker det overhaands trykkende. Saa synes jeg, det maa være en Hukommelsesfejl, naar den højtærede Minister erklærer, at han i 1918 beklagede, at man ikke havde begyndt tidligere. Han beklagede, at der ikke var begyndt uforholdsmæssigt haardt, og naar den højtærede Finansminister siger, at jeg havde prøvet paa at skrive Historie — den højtærede Finansminister er jo Historiker af Rang, og jeg er kun en Lilleput ved Siden af den højtærede Finansminister i den Retning —, saasynes jeg, at den højtærede Finansminister er kommet lidt ved Siden af de virkelige Forhold med den Udtalelse, han her fremsatte. Derefter gik den højtærede Finansminister over til at udvikle, hvor velvillig Oppositionen havde været, hvor velvilligt man fra Venstres og konservativ Side havde været under det radikale Styre, og tilføjede Folketingstidende 18. Oktober 1923, Sp. 503: „Der er en paafaldende Forskel paa den Maade, hvorpaa vi den Gang som Opposition stillede os overfor Modstanderregeringens ofte meget upopulære Skattekrav og den Maade, hvorpaa man har stillet sig i disse sidste tre Aar overfor nødvendige Skattekrav fra den nuværende Regerings Side . . . Der er en skærende Modsætning mellem dette og den Maade, hvorpaa den nuværende Opposition er optraadt overfor Regeringens Luksusskatter“. Jeg ved ikke: Finans-

ministre — jeg tror, det gælder alle Finansministre — har den Egenskab, at de ikke kan taale Modgang. De sidder som forkælede Børn paa en Maade, der i saa meget faar deres Villie, at naar endelig noget gaar dem imod, overdriver de denne Modstand. For er der nogen, der har mødt større Velvillie fra Oppositionens Side end den højtærede Finansminister i de tre Aar, der er gaaet? Jeg synes nærmest, den højtærede Finansminister er forkælet fra vor Side. Da Statslaanene kom — de dyreste, der nogen Sinde er optaget —, kunde den højtærede Finansminister oplæse bl. a. mine Udtalelser og Udtalelser fra radikal Side, hvor vi gjorde det saa let for Ministeren, som tænkes kunde. Ukritisk tog vi disse Laan — nej, det sidste ikke, vi gik med til det, men efter Ønske ogsaa fra anden Side sagde vi: Vi kræver som Betingelse, at Statsbanerne nedskriver deres Kul. Og den højtærede Finansminister maa være os himmelsk taknemmelig for det i Dag, thi ellers havde han ikke i 1922—23 haft Balance paa Regnskabet; hvis vi skulde have kørt med de dyre Kul, vilde der have været Underskud, men i Stedet for at takke os kommer den højtærede Finansminister og fortæller, hvor onde vi har været — tværtimod, vi har hjulpet ham ud af en vanskelig Situation, saaledes at han det sidste Aar før Valgene kan møde med et Driftsregnskab, som paa Grund af Opstillingen paa § 26 viser Balance. Det er det eneste, Ministeren kan sige dér.

Saa kommer vi til Besparelsesforslagene. Jeg skal blot hævde, at alle de Nedskeeringer, som Ministeren kom med i Fjor, gik vi med til — jeg regner ikke en Bagatel, jeg tror paa 50 000 Kr., til nogle Plantningsforsøg —, og med Hensyn til Statsbanerne gik vi ganske vist imod, men her drejede det sig kun om en Ompostering. Den højtærede Finansminister ved, at i Sparekommissionen har Formanden og min Partifælle det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte ikke gjort mindst Arbejde i Retning af at hjælpe Regeringen, men hvorledes har Regeringens egen Stilling været? De Steder, hvor vi fra Finansudvalgets Side har haft det største Besvær med at faa Besparelser indført, er dér, hvor de Herrer selv administrerer, nemlig i Ministerierne, dér har man stridt mest imod, dér vil de beholde det mest mulige. Det gik endog saa vidt til at begynde med, at da man vilde indføre en 7 Timers Arbejdstid, blev der sagt: Vel, men saa kan vi ikke spare 100 Mand, saa maa vi have 20 Mand mere. Det viser ikke Uvillie fra Oppositionens Side. Det er rigtigt, at